

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. III. Vtrum venialia peccata remittantur per aspersionem aquæ
benedicta & huius modi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

nem. id apertè sequitur ex sententiâ, quæ tenet contritionem, vel attritionem solum esse dispositionem respectu remissionis venialium, quod tradit Suar, tum alibi, tum disp. 11. sect. 4. num. 11. Probat, peccatum veniale remittitur post hanc vitam nullâ intercedente formâ intrinsicâ, quâ formaliter deleatur, igitur potest dici eo modo in hac vitâ deleri, & proinde per simplicem cōdonationem Dei. quamvis ergo dum remittitur venialia, interueniat reipsâ gratiæ infusio: ea tamen solum videtur concomitanter se habere, & non pertinere per se ad illius deletionem.

Dices iuxta dicta nulla inuenitur forma impossibilis veniali.

Resp. ad hoc vt veniale tollatur, non requiri huiusmodi formam physicè oppositam, vt ostendimus in remissione, quæ fit post hanc vitam, sed sufficere simplicem Dei cōdonationem, ex quâ voluntas moraliter redditur rectificata.

Dices hac ratione peccatum veniale dicitur remitti per solam non imputationem, quod videtur accedere ad errorem hæreticorum nostri tēporis.

Resp. neg. assumptum: quia vera cōdonatio Dei differt à non imputatione hæreticorum: nam illi ita volunt peccata non imputari, vt tamen remaneat, quod sine dubio falsum est, & erroneum: nos verò id non dicimus, sed Deum ita condonare, vt homo à parte rei non sit ampliùs in peccato veniali.

Dices, mortale non remittitur sine huiusmodi intrinsicâ formâ inherente, ergo nec etiam veniale.

Resp. neg. consequentiam. ratio disparitatis, est, quod per peccatum mortale homo constituitur inimicus Dei; de potentiâ autem saltem Dei ordinariâ non remittatur peccatum, nisi admittatur ad diuinam amicitiam, ad quam non admittitur de facto sine formâ inherente, quâ redditur Deo gratus & amicus, vnde peccatum mortale nunquam de facto potest remitti sine infusione gratiæ, quæ est forma iustificans, per quam constituimur Deo grati, & ius acquirimus ad vitam æternam, peccatum verò veniale non soluit Dei amicitiam, & ideo ex eo capite ad eius remissionem non requiritur per se gratiæ infusio, quæ non potest ostendi ex alio capite per se requiri.

Dixi extra Sacramenta, quia cum in Sacramento pœnitentiæ, conferatur gratia, vnde remissa peccata, ea dici potest per se conferri ad remissionem venialium, quæ clauibus subiiciuntur.

Notandum S. Th. eodem articulo in fine corporis docere, quauolucumque de nouo gratia infunditur, peccata venialia remitti: quia in habentibus vsum liberi arbitrij non contingit esse infusionem gratiæ sine actuali motu liberi arbitrij in Deum, & in peccatum. quod dictum, vt aduertit Caiet. in fine commentarij intelligendum communiter, quia videlicet accedens ad Sacramentum, vel exercens aliquem actum, propter quem remittuntur peccata, non videtur restringere dolorē ad sola mortalia, sed dolere de offensâ Dei in cōmuni, in quo implicite comprehenduntur venialia saltem grauiora, quæ disponunt ad mortalia: non verò ita accipitur, quasi aliter fieri non possit, cum satis constet secundum S. Thom. veniale non remitti absque virtuali saltem eiusdem pœnitentiâ; constet autem etiam contritionem mortalium inueniri posse, quæ nullo modo se extendat ad venialia.

ARTICVLVS III.

Utrum venialia peccata remittantur per asperersionem aquæ benedictæ &c. huiusmodi?

AFFIRMAT.

Notandum varia vocari sacramentalia, vt orationem Dominicam, elemosynam, aquam benedictam, benedictionē Episcopi, vel Abbatis consecrati, confessionem generalem, tunsionem peccatoris, orationem in loco consecrato, & similia, quæ D. Th. docet operari ad remissionem peccatorum venialium. est verò

DVBIUM.

Quomodo sacramentalia concurrant ad remissionem peccatorum venialium?

ALIIQVI censent remittere veniale ex opere operato instar Sacramentorum. ita Victorius nu. 109. de pœnitentia, Canus relectione de Sacramentis in genere parte. 1. responsione ad sex. Sotus dist. 15. q. 2. art. 3. Valentia disp. 7. q. 4. puncto 1. §. secundò asserimus.

Alij negant hanc causalitatem. indicat D. Th. in corpore docens confessionem generalem, tunsionem peccatoris, orationem Dominicam operari ad remissionem venialium in quantum sunt cum aliquo motu detestationis peccatorum: benedictionem verò episcopalem, asperersionem aquæ benedictæ, orationem in Ecclesiâ consecratâ &c. operari in quantum sunt cum aliquo motu reuerentiæ in Deum, & ad res diuinas (quem motum censet continere virtualem detestationem venialium, vt patet tum ex alijs articulis, tum ex hoc in corpore) quod clarè etiam tradit responsione ad primum. idem tenet Durand. dist. 21. q. 3. Suarez disp. 12. sect. 2. num. 5. Lessius lib. 2. de iustitia cap. 43. dubitatione 10. §. de quâ re. Valquez hoc articulo, dubio 1. & plures alij, quorum sententia est omnino probabilior, iuxta quam

Dico sacramentalia solum concurrere ad remissionem venialium mediâtè, modis à S. Th. explicatis, vel similibus, excitando in nobis motum detestationis in Deum, qui virtute contineat pœnitentiam venialiū. quamvis autem prædicti motus non sèper inueniantur cōiuncti externis signis, quæ vocantur sacramentalia, & possint cum alijs coniuncti inueniri: aptè tamen venialia dicuntur per huiusmodi sacramentalia remitti, quia aliqua ex illis videntur speciali ratione habere cōiunctum dolorem, vt tunsio peccatoris, & confessio generalis, atq; peculiariter tribui videtur vis remittendi peccata, vt orationi Dominicæ, & elemosynæ, aliæ verò peculiariter instituuntur & sanctificantur ab Ecclesiâ ad impetrandum auxilium, per quod excitemur, & promoueamur ad pœnitentiam peccatorum, vt aqua benedicta, alia sunt peculiariter instituta ad excitandum in nobis motum reuerentiæ in Deum & res diuinas, & proinde prædictis modis potest sacramentalibus tribui vis remittendi venialia.

Alius

In Sacramento pœnitentiæ gratia dici potest dari per se ad remissionem venialium.

26.

Alius verò modus, quem tribuit prior sententia nullâ ratione videtur eis conuenire, pro cuius rei probatione

Suppono non competere illis ex diuinâ institutione: tum quia nullus id asserit: tum quia nullum exstat vestigium vel in Scripturâ, vel in traditione, quod præter septem Sacramenta Christus instituerit alia signa ad remittenda peccata etiam venialia ex opere operato. restat ergo vt ea vis dicatur competere sacramentalibus ex institutione Ecclesiæ, quod nullo modo videtur asserendum. primo ex nullo solido fundamento potest ostendi, quod Ecclesiæ sit concessa potestas instituendi media, quæ ex se, & immediatè conducant ad interiorem hominis renouationem, ergo non potest dici sacramentalia immediatè operari remissionem venialium, cum hæc remissio non fiat absque renouatione morali eius, cui condonantur venialia.

Confir. antecedens, si hæc potestas competeret Ecclesiæ, illa posset immediatè absque vilo huiusmodi signo venialia remittere, quod nullo modo est asserendum. sequela probatur, potestas instituendi signa remissiuæ culpæ supponit potestatem condonandi ipsam culpam, quæ potestas non debet dici astricta certis signis, quod probatur, si Ecclesiâ habeat eam potestatem tanquam ex conaturali sua auctoritate, ita vt in eo non censeatur instrumentum alterius, non possumus cum solido fundamento illam potestatem ad signa externa restringere, quasi non possit vti eâ potestate, nisi intermediis illis signis. quod si dicatur illam potestatem competere Ecclesiæ ex ministeriali auctoritate, atque ad eam non nisi restrictè, oportet sufficienter docere de huiusmodi restrictione concedentis, aliâs id gratis asseretur. imò id minùs conuenienter asseri ostenditur à simili, licet Ecclesiâ solam habeat potestatem ministerialem concedendi indulgentias, quibus penæ remittuntur. potest tamen ex causâ eas concedere nullo interueniente opere ex parte eius, qui eas lucratur.

Secundò, quando in indulgentiis dicitur fieri remissio peccatorum, Doctores passim interpretantur de remissione penarum, ad quam interpretationem non esse necesse recurrere, si in Ecclesiâ esset potestas instituendi media ex se delectiuâ peccati venialis. nam huiusmodi formulæ commode possent explicari & remissione venialium, quod videlicet per illas pontifex peccatorum venialium remissionem concederet.

Tertiò etsi concederetur Ecclesiæ concessam potestatem instituendi sacramentalia, quæ ex opere operato delerent venialia: nullo tamen modo constat illa in hunc finem esse instituta, imò ex orationibus Ecclesiæ, quæ in quibuscumque sacramentalibus adhibentur, verbi gratia in benedictione aquæ, in consecratione Episcoporum, Virginum, Ecclesiæ, satis colligitur Ecclesiâ solùm petere salutem mentis, & corporis &c. atque ad eam colligitur non igitur ad aliquem effectum ex opere operato conferendum. solùm ergo peti Ecclesiâ, vt hæc nobis prosint, & vt per illa impetremus auxilia ad pœnitentiam de peccatis agendam, aliqua sunt peculiariter instituta ad fideles excitandos ad pœnitentiam, alia ad impetrandam varia beneficia, quibus contra demonem iuuemur, & præseruemur contra eiusdem insultus &c.

Contra resolutionem potest obijci quoddam Aug. cap. 71. Enchiridij agens de oratione Dominica

dicat: de quotidianis breuibz lenibzque peccatis, sine quibus hæc vita non ducitur, quotidiana oratio fidelium satisficit, & infra: delet omnino hæc oratio nimia & quotidiana peccata, delet illa, à quibus vita fidelium sceleratè etiam gesta, sed pœnitendo in melius mutata discedit. quibus verbis videtur docere per orationem Dominicam remitti peccata venialia, & mortalia. illa quidem sine pœnitentiâ: ad horum verò remissionem requiri pœnitentiam.

Resp. negando Augustinum id docere: solùm enim vult mortalia non facili remitti si quis in eis perseueret, non, inquam, facili remitti per orationem Dominicam, impetrando Spiritum compunctionis, sed opus esse mutare vitam in melius: quotidiana verò, quæ ex humanâ fragilitate committuntur, facilius remitti quamuis iterentur, eò quod per orationem Dominicam impetretur facilius auxilium ad detestationem illorum concipiendam. videri potest caput præcedens, ex quo aliquâ ratione patere potest hæc solutio.

ARTICVLVS IV.

Vtrum veniale peccatum possit remitti sine mortali?

S CILICET si in aliquo inueniatur mortali coniunctum.

Affirmat Scotus dist. 21. q. 1. Durand. dist. 16. q. 2. sed Diui Th. Conclusio est negatiua: quia, inquit, remissio cuiuscumque culpæ nunquam fit nisi per virtutem gratiæ, per quam gratiam intelligit habitualement, vt patet ex responsione ad tertium. vult ergo docere quoddam, vt aliquis consequatur remissionem peccati debeat habere antecederet gratiam, vt contingit in iusto, qui acquirit remissionem peccati venialis, vel saltem habere eodem instanti receptam, vt patet in eo, cui remittitur mortale; igitur nullus habens veniale simul cum mortali potest acquirere remissionem illius, nisi etiam mortale eidem remittatur. quod etiam probatur ex Scripturâ, ecclesiastici 34. dona iniquorum non probat altissimus, nec respicit in oblationes iniquorum, nec in multitudine sacrificiorum eorum propitiabitur peccatis respiceret autem, si remitteret veniale absque mortali.

2. Opus peccatoris est mortuum, igitur non est vtile ad vitam æternam consequendam, cum opus ad eam vtile debeat esse viuum, ita vt procedat à viuo spiritualiter, vel saltem adferat iustitiam.

3. Indignus est venia, qui neglectâ graui offensâ deprecatur pro leniori, & cupit ab eo impetrare veniam, à quo vult remanere auersus.

Idem dicendum de veniali coniuncto cum originali, si cum solo originali possit inueniri, scilicet veniale non remitti absque originali. & hæc intelliguntur de lege ordinaria: nam de potentiâ absoluta veniale videtur posse remitti sine mortali, vel originali: quemadmodum supra diximus vnum mortale de potentiâ absoluta posse remitti sine alio.